

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΗΡΩΟΝ

ΣΑΡΑΝΤΟΣ Α. ΑΓΑΠΗΝΟΣ

Ο καπετάν Τέλος Ἄγρας. Ἐν ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα σεμνώματα τῆς Μακεδονικῆς ἐκατόμβης! Θῦμα ἡρωϊκὸν τῆς μυσσαρᾶς καὶ ἀτίμου βουλγαρικῆς θηριωδίας, ὑποστὰς ὑπὸ τῶν ἀπαισιῶν βασιανιστῶν τοῦ τὸν μαρτυρικώτατον θάνατον τοῦ ἐφραμίλλου ἥρωος Ἀθανασίου Διάκου, συνελίζων σὺτῶ καὶ καταυγάζων τὸ μέγα φωτεινὸν ἰδεῶδες τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Υἱὸς δευτεροτόκος τοῦ ἀειμνήστου ἐν Ναυπλίῳ ἐφέτου Ἄνδρέου Ἀγαπηνοῦ, ἐγεννήθη αὐτόθι τῷ 1881 καὶ ἐσπούδασεν ἀριστεύων ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Σχολῇ τῷ 1901 καταταχθεὶς ὡς ἀνθυπολοχαγὸς εἰς τὸ 7ον Σύνταγμα τοῦ Πεζικοῦ. Μετὰ βραχείαν ἐν αὐτῷ ὑπηρεσίαν, παρουσιασθεὶς ἐνώπιον τοῦ Διαδόχου ἐζήτησε νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν Μεθόριον γραμμὴν χάριν μελετῶν. Ἐκεῖ ὑπηρετήσεν ἐπὶ τριετίαν καταγινόμενος εἰς τοπογραφικὰς μελέτας καὶ τὴν ἐκμάθησιν τῆς τουρκικῆς γλώσσης. Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1906 ἐπανακάμψας εἰς Ἀθήνας παρητήθη τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ, ἐξέμαθε καὶ τὴν βουλγαρικὴν καὶ ἀνεχώρησε τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1906 ἡγούμενος ἐπιλέκτου σώ-

ματος ἐκ 30 ἀνδρείων διὰ τὴν Μακεδονίαν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν σφαγιαζομένων ἀδελφῶν μας. Ἐπὶ ἐν περίπτῳ ἔτος ἀγωνιζόμενος σθεναρῶς εἰς

τὴν λίμνην τῶν Γενιτῶν κατὰ πολυαριθμῶν ὁρῶν Βουλγάρων προσεβλήθη τελευταῖον ὑπὸ ἐλωδῶν πυρετῶν καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὰ μέρη τῆς Νιαούσης πρὸς τελεσφορωτέραν ὑπεράσπισιν τῶν Ἑλλήνων. Ἄλλ' αἱ βουλγαρικαὶ συμμορίαι τῆς περιφερείας ταύτης ἐπενόησαν διὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Σλατάν ἄτιμον καὶ βδελυρὸν μέσον πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ νεαροῦ πλὴν μεγαλοκάρδου καὶ ἐπιφόβου ὄπλαρχηγοῦ. Τῷ διεμήνυσαν διὰ τοῦ ἑλληνοσ χωρικοῦ Μπόσου ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ ἔλθουν εἰς συνεννόησιν δῆθεν πρὸς κατάπαυσιν τοῦ αἱματηροῦ ἐκατέρωθεν ἀγῶνος. Ὁ Ἄγρας ἔστρεψε μὴ ὑποπτευθεὶς τὸν δόλον. Ἐξῆλθε μόνος τοῦ κρησφυγέτου του καὶ μετέβη εἰς συνάντησιν τῶν βουλγαρικῶν θηρίων. Ἐκεῖ μόλις φθάσαντα, τὸν συνέλαβον περὶ τοὺς 30 βλαχοβούλγαροι, τὸν προσέδεσαν ἐπὶ δένδρου καὶ ἀφοῦ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας τὸν ἐβασάνισαν διὰ τῶν πλέον φρικτῶν καὶ ἀπανθρώπων μαρτυριῶν, ἐκρέμασαν εἰς δημόσιον μέρος τὸ πτώμα του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔλειπαν νὰ καταφέρουν λυσσαλεοὶ ὑπὲρ τὰ 120 κτυπήματα διὰ μαχαίρας!

Ἡ ἱστορία ἄς ἀναγράψῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀθανάτου παλληκαριοῦ, τοῦ μεγαλοψύχου ἐθνομάρτυρος Ἄγρα, εἰς τὸ Πάνθεον τῆς Ἀθανασίας παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Διάκου καὶ τοῦ Φερραίου.

Εἰς τὸν Τέλον Ἄγραν

[Ἄποθησαυρίζομεν ἐδῶ, παρὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ παρθενικὴν μορφήν τοῦ ἀθανάτου ἥρωος, τὸ κάτωθι ποίημα τοῦ ἐγκριτοῦ φίλου καὶ συνεργάτου κ. Θρ. Ζωϊοπούλου ὡς τὸν ὑψηλότερον ἐπιμνημόσυνον ἔμνον, ὃν ἠδύνατο νὰ ψάλλῃ ἡ Ἑλληνὶς Μοῦσα εἰς τὸν ὀνειρώδους μεγαλοψυχίας στρατιωτὴν τῆς ἐθνικῆς ἰδέας, ἀντάξιον τοῦ μαρτυρικοῦ ὄσον καὶ θριαμβευτικοῦ σφαγιασμοῦ του.]

Κι' ἄς ἔρθουν τώρα ἀπλόνοντας πλατεῖα τὰ ὠραῖα φτερά τους
Ἡ Μοῦσες, ποῦ σοῦ ἐπλάνεψαν τὰ τόσα ἰδανικά,
Στὸν τάφον ποῦ θὰ σὲ δεχθῆ, νὰ κρούουν βαρεῖα τῆς Ἄρες,
Μέσ' ἔς τὰ βουνὰ περίγυρα τὰ Μακεδονικά!...

Ὁραῖο λεβέντικο κορμί, ποῦ ἐκίνησες μὰ ἕμέρα
Τῶν σκλάβων τῶν ἀλύτρωτων πατέρας ἀδελφός,
Καὶ τῆ ῥομφαία ἀνεμίζοντας ἔς τὸ σιδερένιο χέρι
Περνοῦσες γύρω ἀπλόνοντας τὸ φῶς, τὸ πλούσιο φῶς!

Στὴ λίμνη ποῦ ἐκαθρέφτισες τὴν Ἀπολλώνεια ὄψι
Κι' ἐγίγαντώθη ὁ ἴσκιος σου ἐπάνω ἔς τὰ νερά,
Καὶ τὰς ἠχοὺς ἐξύπνισες σὲ μὴ ὀρμὴ ἐκδικήτρα
Ποῦ ἀφρίζει ὡς ἄγρια θάλασσα κι' ὡς σίφουνας περνᾷ!...